

[Finansministeren.]

et væsentligt andet syn på disse ting end regeringen, ville vi få en stor del af sagerne tilbage med afslag eller med nedsatte beløb — og det får vi altså ikke. Naturligvis kan der i visse tilfælde være afvigelser så til den ene side og så til den anden. Dette er efter min mening i sin orden. Finansudvalget repræsenterer forskellige samfundslag og forskellige politiske opfattelser; derved får man naturligvis en mere alsidig belysning af spørgsmålene end den, man får ved behandlingen i administrationen og hos de pågældende ministre, og det er jo netop meningen med at have et finansudvalg, et parlamentarisk organ til at se på disse ting. Om der så i praksis bliver flest plus'er eller flest minus'er, når finansudvalget skal til at tage stilling til, om man skal ændre regeringens indstillinger — ja, det kan jo ligge forskelligt.

Jeg kan dog ikke nægte mig den fornøjelse at nævne, at af de få eksempler, det ærede medlem hr. Jensen-Broby anfører, er der fire eksempler på, at man har ønsket større bevillinger end indstillet, og kun eet eksempel på det modsatte. Det kunne jo i og for sig tyde på, at jeg har ret i, at man hos mig i det mindste lige så tit har bedt om flere penge som om færre.

Og når det ærede medlem nævner, at man ikke rigtigt kan regne med tipspengene og med fjernsynet, for dèr er det ikke statskassen, det drejer sig om, så må jeg sige, at uanset om det er statskassen i almindelighed eller det er andre kasser med en særstilling, må det afgørende vel være, om finansministeriet og finansudvalget har fået ansvaret for de pågældende kassers administration; og det har vi, ellers ville vi ikke have spurgt finansudvalget; jeg mener, vi har samme pligt til at vise omtanke og økonomi overfor disse kasser som overfor den almindelige statskasse.

Jeg skal ikke gøre noget særligt ud af disse tilfælde. Man kunne jo nævne adskillige, sikkert både til den ene og den anden side. Jeg kan fra de år, jeg har siddet i denne omgang, kun erindre eet tilfælde, som jeg var ked af, og som indtraf, medens jeg var i England i fjor. Da havde man et samråd med trafikministeren, hvor samtlige partier i finansudvalget pressede så hårdt på, at det, da jeg kom hjem, var umuligt for mig at nægte en meget betydeligt forhøjet bevilling til vejarbejder; og når man ser på, hvad der er lavet på landevejene i sommer, tror jeg, man vil indrømme, at jeg på dette punkt havde mere ret end finansudvalget.

Iøvrigt skal jeg ikke forlænge denne debat. Det har ikke været min hensigt at angribe finansudvalget, og jeg vil gerne på den givne foranledning fra denne talerstol indrømme, at jeg mener, finansudvalget i det store og hele optræder fornuftigt og ansvarsbevidst med hensyn til de sager, det får forelagt. Jeg tror til gengæld, det kan siges, at det samme også gælder finansministeriet. Formålet med mit oprindelige indlæg var jo at få dette slået fast.

Nu giver det ærede medlem hr. Jensen-Broby ganske vist en forklaring på, hvorfor efter hans mening antallet af sager er gået ned; det skyldes en anden praksis med hensyn til, hvornår man laver et aktstykke ud af det. Det er muligt, der er noget om dette, men det kan ikke bortforklares, at antallet af bevillingssager, som er løbet igennem finansministeriet og er kommet ud med positivt resultat, er gået væsentligt tilbage i det sidste år.

Iøvrigt må jeg måske med hensyn til besparelser, som jo er noget, man så tit taler om, have lov til at sige følgende. Spørgsmålet om besparelser er jo i virkeligheden to spørgsmål. Det er et administrativt spørgsmål — nemlig spørgsmålet om de mindre besparelser, der er mulige i det daglige —, og det er et politisk spørgsmål, nemlig spørgsmålet om de store besparelser, som man undertiden mener at kunne påvise. Jeg vil med henblik på netop denne forskel, som er væsentlig, sige, at hvis det ærede medlem hr. Jensen-Broby skulle føle trang til at angribe mig — som nogle siger, han har gjort, hvad jeg egentlig ikke har forstået; men jeg læste i pressen, da jeg kom hjem, at han havde gjort det —, vil jeg gerne til gengæld herfra forsvare det ærede medlem. Jeg har set, at forskellige har kritiseret det ærede medlem for nogle af de udtalelser, han har fremsat, bl. a. for en udtalelse om 600 mill. kr. Jeg vil gerne have lov til at sige, at det, der er sagt om denne udtalelse, efter min mening er en helt urimelig agitatorisk optræden overfor det ærede medlem. Jeg kan ikke i enkeltheder huske denne udtalelse, men jeg tror ikke, jeg tager fejl, når jeg siger, at det, den gik ud på, i det store og hele var dette, at store besparelser kan man kun opnå, hvis der er politisk enighed om det, men så kan man til gengæld også, hvis man vil, opnå besparelser på meget store beløb. Dette er jo rigtigt.

Der bliver tit og ofte fra denne talerstol og fra mange talerstole ude i landet talt om, at vi giver for mange penge ud af stats-